

ČUK na pavci

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravljanje v Gorici, Via C. Pavetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna, — Izdajatelj in odgov. urednik France Podberšič. — Cena oglasom: 1 millimeter visoko v člunu enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, Bančna obvestila, poslana, osmrtnice, vabila, naznani itd., vsaka vrsta 1 L. — Celotna naročilna 15 L. — Za inozemstvo 22.50 L.

Leto II.

GORICA, dne 20. oktobra 1923

št. 30.

KAKO JE MOGOČE JESTI FIGE.

Neki gospod je poslal svojemu prijatelju tri fige, ki so bile v resnici prava izvenrednost. Izročil jih je svojemu služabniku s posebnim pisom. Med potom pa je služabnik poželel snesti eno figo in si mislil: »Gospod za eno figo niti znal ne bo.«

Prišedši na stanovanje naslovljence, mu izroči fige in pismo. Prijatelj odpre pismo, čita in pravi naposled: »Kako to, da mi tvoj gospod pošilja tri fige, a v košku sta samo dve.«

Služabnik: »E, to pride iz tega, da sem jaz eno snedel.«

Gospod (ogorčen): »Kako pa ste mogli snesti eno figo?«

Služabnik (seže v košek, neš se drugo figo v usta, ter flegmatično odgovori): »Ta kole, vidite, gospod!«

PREVAJATI ZNAJO PA VSI.

Neka Dunajska tvrdka, ki je pisala svojemu odjemalcu bivajočemu v ulici Farneto, je takole naslovila na ovitku:

»Gospod N. N.
Reinmachenstrasse — Triest.«

Goričan pa je v Postojno ponovno takole naslovil:

»Gospod
Franc Runk
Postojnska — Krot.«

Ker pa gospod Medic ni več vedel pravega imena vasi, je pa kar takole napisal:

»Gospod
Jernej Lešnik
Knežak, Grafenbrunn Knežko Fontana del Conte.«

In ker tudi jaz dobro vem, da prihajajo pisma »retour«, ako niso prav naslovljeni kraji, sem si belil nekoliko časa svoje kostanjeve lase, na kar sem »korajzno« napisal:

»Gospod
I. Gržina
veletrgovec s klobašami
Campo di Gloria
(Slavina).«

ON TEGA NE MORE.

»Čuj papa, jaz imam tako veliko veselje vzeti si ženo, toda imam neizrečen strah pred zakonom.«

»Tepec, kaj se nisem mar tudi jaz oženil!«

»Hej, ti ja ti, ker si vzeli mojo mamo za ženo, a jaz moram vzeti tujko!«

Kdo drugemu jamo koplje — sam vanjo štrbunkne.

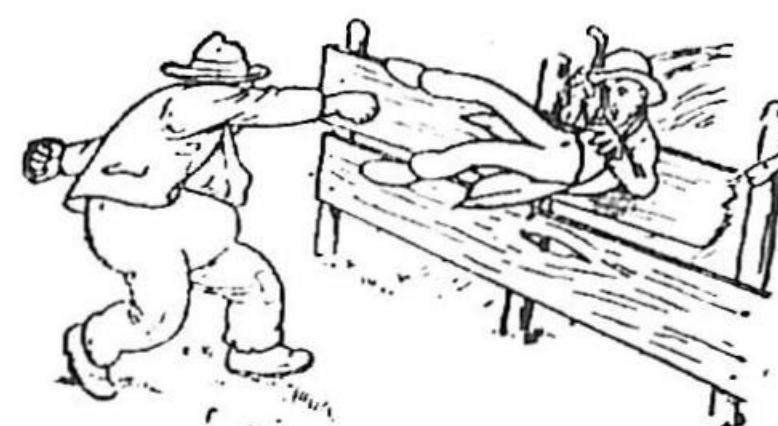
Kaj se tukaj kuha,
kaj se tu gadi?
Pik in doktor Muha
vesta te reči.

Ljubita se ravno
ne ta dva preveč,
kadar se dobita,
to je huda reč.

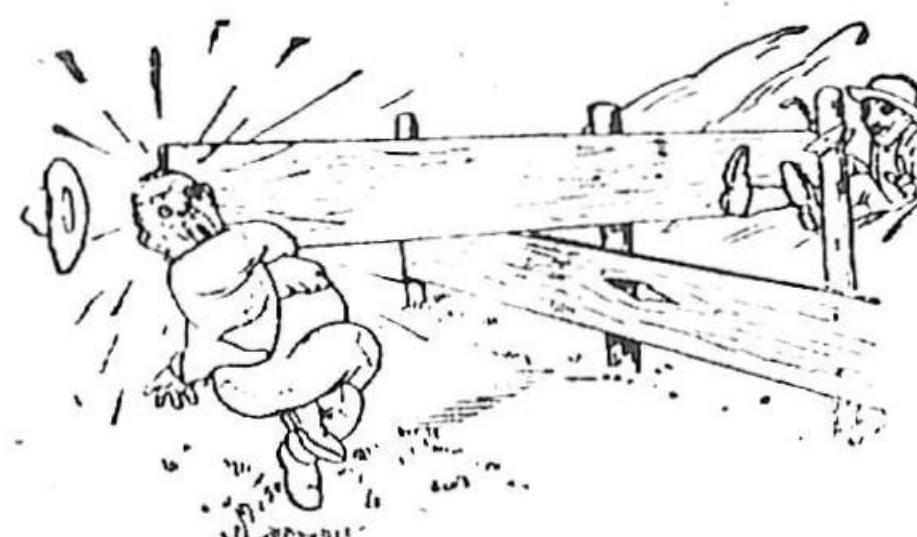
Ce trdi naš Muha,
da je belo to,
se pa Pik zadere,
da je vse črno.

Rekel Pik je Muhi:
»Jaz te v žep bom del.«
»I, potem pa pamet
le v žepu boš imel.«

Tu popade Pik ga,
v zraku zavrti,
in v naslednjem hipu,
že čez plot leti.

Ali plot ves gnijil je,
Muha trešči vanj,
da na to nì mislil
v globini svojih sanj.

A Piku plot pričaral,
je tisoč vseh svetlob,
kako, le glejte dobro,
v tisoč pet hudob!

Nikoli še proj videl,
ni zvezd število to,
mislimo, da puščal
zdaj Muho v miru bo.

DOVTIPI STAREGA PAVLIHA.

Stari Pavliha je pripovedoval:

»Ko je ogromni parnik plul po Velikem Oceanu, je z veliko grozo opazila posadka parnika, bližati se velikanskega morskega kita. Vse je zbegano steklo po skrivališčih. Kapitan, v skrbeh, kako bi nasiliti požrešno spako, je zagnal v morje zaboj pomaranč. A to je bilo vse premalo. Kapitan se je odločil ter vrgel v morje starega trgovca. In ko še to ni zadostovalo, je vrgel še nekega Kitajca v morje. Teden pozneje pa so ujeli kita in ugantite kaj so našli v njegovem trebuhu? Trgovca, ki je prodajal zaboj pomaranč Kitajcu!«

NELJUBA POMOTA.

Nek Anglež se je na potovanju neko jutro bril v sami srajci. Ker se je pa parnik močno gugal in njemu se je tresla roka, si je odrezal nos. Pri tej občutni bolečini mu je britev pala z roke prav na boso nogo ter mu odrezala prst. Anglež je z naglico pobral oba komada ter jih takoj pritisnil na sveži rani in trdo obvezal. Ko je pa po preteklu dveh tednov obvezbe odstranil, se je še le zavedel, kako hudo se je bil znotril. Nos je priteknil na nogo in prst na lice. Sedaj pa, ako se hoče usekniti, mora sezuti čevelj.«

TA JE PA ZNAL.

Rogač je bil na seji do pozne ure in ko je stopil na ulico, je padal dež. Prisilen je bil najeti si izvoščeka. Med vožnjo se je pa spomnil, da nima denarja s seboj. Kaj storiti — kako plačati? Naenkrat mu je prišla krasna misel v glavo. Ko je bil že blizu doma, je potkal in dejal izvoščeku:

»Na dno kočije mi je padel bankovec za 1000 lir. Potrpite malo da grem v onole prodažljivo po žveplenice, da lahko posvetim.«

Ko je pa Rogač izstopil, jo je izvošček po blisko odkupil v noč.

EDEN SPRETNEJI OD DRUZOGA.

On: »Čuj ženka, ako bi mi ne bilo mogoče priti k večerji, ti pošlijem ekspresno pismo.«

Ona: »Ni treba, da se toliko potrujiš. Ekspres sem že našla v žepu tvojega površnikal.«

Poulična zijala in časnikarski čuki.

(Humoreska.)

Dve stari ženici sta se vstavili pred hišo ravno sredi korza in z odprtimi ustimi zijali v tretje nadstropje neke hiše. — Kmalu so jim je pridružila mala komitiva in enako zijala radovedno v zrak. Pričeli so komentirati vsi povprek, kar je povzročilo, da se je tekom dveh minut nabralo pod hišo čez dvesto oseb. Sprevodnik tramvaja je na vso moč zvonil in le s težavo prišel mimo ogromne množice. Vsi v vozu s sprevodnikom vred so se vzrli na tretje nadstropje. — Ljudje pa so klepetali: »Na kateri strani? — Tam, tam, poglejte! — Ne tukaj, tukaj. — Kako pravite? — Stražnik je šel že gori po stopnjicah. — Kako se je pa to zgodilo? — Sem ravnokar prišel, ne vem! — Je prav tako, kakor pravim jaz. — Prostor, prostor, ravno na balkonu menda.«

Novodošli možakar: »O Bog nebeški, kako je naše občinstvo neumno in zjalasto.« (Svojega bližnjega pa vpraša): »Povejte, povejte, kaj se je zgodilo? — Ma — ne vem. Zijal je bilo čimdalje več. Neka babnica vpraša delavec: »Pravijo, da v tretjem nadstropju...«

»Ne, v drugem.«

»Kaj, kaj v drugem?« vpraša zopet novodošli radovednež.

»Nisem prav razumel.«

Nek časnikar se je z vso silo pretil do sredine gnejče, ki je iz dveh ženic nastala močna posadka.

»Nesreča, grozna nesreča« je ternal reporter. »E moj časnikarski vonj takoj iztakne.«

»Evo vam,« pravi nekdo, »nesreča, ste videli, povsem logično, ako bodo puščali otroke na oknih.«

Reporter z vso časnikarsko vnemo: »Ottok padel z okna. O, o, o, o! In podatki? Oprostite možakar, (se odkrije in ponuja roko) moje ime Priliznik, reporter glavnega lista, in moj list...«

»Prostor,« zagrimi stražnik. Nihče se ne gane. Na lice mestna pride kakih dvajset vojakov, ki enako žijajo v prazno hišo.

Reporter je bil presuvan zopet par korakov naprej v drugo komentirajočo gručo.

»Tedaj, Vi pravite, da v tretjem nadstropju...?«

»Ne, v drugem, saj je okno še odprto!«

»A, a, a, v drugem tedaj!« Reporter pridno beleži.

»Ma, kaj v drugem,« se oglaši čevljarski vajenec, »v tretjem je bilo, saj vi vsi skupaj nič ne veste!«

»A, a, a, Vi veste vse, Vi ste vse videli, nič mi ne prikrise.« (Se odkrije in ponuja roko.) »Moje ime Priliznik, glavni reporter, glavnega mestnega lista. — Kolkot let je imel otrok?...«

»Kateri otrok!«

»No, tisti, ki je padel z okna,« vsklikne reporter.

»A je padel kak otrok tedaj? Nisem vedel!«

»Nič ne vedo, ne eni, ne drugi,« beleži žalostno reporter.

»Ne vedo, kaj se je zgodilo in jih je čez tristo, ki kričijo kakor obsedeni,« pravi nekdo, ki je tudi z odprtimi ustimi zijal čez glave drugih.

»Najboljše bo, da grem vprašati vratarja. Moj list mora prvi prineseti novico.«

»V drugem nadstropju, pravite! Saj jaz poznam gospo z drugega nadstropja,« vsklikne pekarica.

»Jo poznate?« je vprašala cela gruča hkrati.

»Jaz ji nosim kruh. Ej — precejšen kos babnice; ta mora svojemu možu marsikatero nakuriti.«

»Kdo?«

»Ona gospa tam zgoraj!«

Reporter beleži: »Žena presenečena z ljubimcem.«

Nato vpraša: »Kako se imenuje?« Ne bom beležil kot samo začetnice. Kaj dela njen soprog?

Ima državljanško pravico s polnim pravom?

Ima posebna znamenja? Kako se oblači? Kakšne lase ima? Ali dobro prežvekuje?«

Nihče ne odgovori. Vsi ga debelo zijajo.

Nekdo se oglaši: »Slabi časi! Ljubimci, ki skačejo čez okno.«

Reporter je zopet tu: »Iskal sem vratarja, a nikjer ga niš.«

Pekarica daje svoji bližnjemu: »Morda je še v hiši?«

Reporter je ujel te besede in takoj zabeležil:

»Beg skoz okno, senzacijo halna drama današnjega dne.« (Gospoda poleg njega.)

»Je bil oborožen?«

»Ne vem, toda vse kaže, da je bil!«

Nek paglavec, ki ga je množica pehala sem in tja: »Vse bavas v eni minutti razgnal, samo, da bi imel revolver.«

Reporter piše dalje: ... in je streljal eno minuto z revolverja.«

Nek gospod, ki je vse videl pravi: »Saj je vendar malenkost, jaz sem videl, ker sem ravno mimo šel.«

»Poleg ste bili! Puštite me k njemu ... moj list ... jaz Priliznik ... reporter ...«

»Ne suvajtel!«

»Jaz moram k njemu, da načančno čujem,« je rjovel reporter.

Mož, ki je vse videl, nadluje:

Kje je priganjač?

Lov so imeli. Sami prvovrstni lovci so bili: med njimi Petoliznikov Jaka, Prepeluharjev Miha, Čotnikov Štefan, dva psa in tri krače v nahrbniških. Po nesreči so vsi trije ustrelili enega zajca; eni pravijo, da je zajca od veselja zadela kap, ko je zagledal lovce, gotovo znamenje dolgega življenja. Lovci so imeli tudi priganjače,

to je človeka, ki je pomagal priganjati psom zverjad pred smrtonosne puške, ki so ga pa zato nehvaležno osmodile po zadnji plati. Priganjač se jo zato skril. Kdor ga najde, naj ga poslje Cuku. Ce priloži še tri lire, dobri knjigo: Pregelj, Peter Pavel Glavar, ki je lep ljudski roman.

»Tako le ga je držala skozi okno...«

»Skozi okno — a to je grozno,« zagotavlja reporter.

»Naenkrat ... patatrak, ga je spustila.«

»Moj Bog!«

»Je padel na cesto s tretjega nadstropja,« vrišči neka babnica.

»A, tedaj prav iz tretjega!«

»K sreči ni bilo nikogar. — Stražniki so ga pobrali.«

Reporterju je bilo dovolj. Šel je v stran in beležil:

»Pobrali so ga okrvavelega v obupnem stanju na tratoarju in mu nudili skupno prvo pomč...«

Mozakar pa gruči dalje pričuje: »Nesli so ga takoj v tretje nadstropje nazaj.«

»Koga?« vpraša nekdo.

Novodošli se zakrohoti in odgovori: »Stramaco!«

»Za blazino se gre tedaj,« vsklikne, »debelo »ošpegani« možiček, «in zato stoji tu pol ure množica, broječa čez 400 oseb!«

»In Vi?« se zaderejo drugi osramočeni.

Reporter pa mirno dalje beleži: »Njegovo stanje je tako opasno, da ga bo težko celo operacija rešila gotove smrti.« (Nato se skloni h bližnji ženici.) »Gospa je tedaj nekam lahkomiselna tam v tretjem nadstropju?«

»Ne, gospod, je tako solidna v svojih navadah. Ima že 70 let.«

»Sedemdeset let! Čuden slu-

čaj,« pravi reporter; »srečen sem, da sem prišel tod mimo.«

Kaka senzacija za moj list: Originalna drama.« Poklical je izvoščeka in jo odkuril v uredništvo.

Z nasprotni strani je priphal ves premočen in zasopel človek in pričel razganjati: »Prostor, prostor, tri brizgalke pridejo. Jaz sem jih šel klicat!«

»Koga ste šli klicati?«

»Ognjegasco!«

»Čemu?«

»Kako, čemu, — kaj se ni dinnik vžgal,« vpraša začudeeno možakar. Vse se je smejal na vse grlo in mularija je žvižgala. Brizgalnice so bile pod hišo. Iz hišnih vrat pa je prišel stražnik z notesom v roki, na katerega je napisal ime in priimek najemnice tretjega nadstropja, ki mora plačati 10 lir kazni, ker je skoz okno na ulico — smeti zagnala.«

Šuštar govori.

Ne vem če sem ugani, to sicer težko je.

Ce pa ugani nisem, vseeno mal' napišem.

Zdaj svet me poprašuje, poj suštar kam Ti greš?«

Vsekad radoveden zdaj, je, če k nogam ali peč.

Ne vem, zaksj to briga prijazne tri ljudi.

Ce afrikan postanem, to strašno jih skribi.

Ce meni treba delat nikoli več ne bo, poklicem pa še en'ga prijatelja z meno.

To res kot kmet sem rojen, a zdaj sem čevljar.

v Ameriki preberem si službo — bom mesaz.

Pa tudi mi očita, da vse zapravil sem,

pa daj mi Ti mošnjiček, prej ko 'z Evrope grem.

To vem, da tukaj dela težko se zdaj dobi.

Enako tudi Tebi se lahko to zgodidi.

Študiral si v Ljubljani vidarsko ti obrt,

spet prišel si v Vrtojbo ves shujšan in potrt.

Tako, predragi človek, oglasi se še kaj,

ker tinte in papirja jaz dosti imam zdaj.

Se nekaj bi povedal, še predno se selim,

po dnevi večkrat sanjam, po noči siadko spim.

IZ VIPAVE.

Dragi Čuk na palci! Vejs, kaj pravijo u Vipavi puncje od Tebe? Pravjo, de ce ih n' bš pestu u miri, de Ti b'do, ce bi še prkukov u trh, vdbile klun, jn zbukale pirje, de bš 'zgledov k'kr vskublen teč. Čuk, pazi se!

Pej, vejš kej? Š'ano Ti bm pvejdov.

Tud' tisga ki jeh u Čuka stavi, bi rade »p gruñtalec, pej vejš, de ga nejso v stani. T'ku suk'jo glave, k'kr k'dr teče »ringlšpil«. Vejš, sej ga bi u g'nalce, pej imajo še premalu gole vrate, (m' ne misli de vava), jn se prekratke »skite«. Ti, pej tud' moyči, ce čes, de Te bm, k'dr boš pršu u trh, duobru skru. M', vejš kej, meni se že zejha. Ti bm pej drugi bot še kaj pvejdov.

Pej z Bagom.

Sirite, Čuka.

Gorica, 20. oktobra 1923.

Tri reči najlepše reči, praviljo ljudje in če pravijo ljudje, že mora biti resnica. Tudi mi smo zadnji čas doživeljali tri reči, kitajsko — pardon, zareklo se mi je — laško šolo, katastrofo nemškega denarja in pa — zakon pod lipo.

Zakon pod lipo? Kaj pa je to? Stvar po tisti žhani pesmi je, ki so jo peli naši dedje, ko smo bili pod Francozi:

*Janez te rad ima,
Marička poskoč,
župan te pod lipo
vaško poroč,
mesto žegnan'ga prstana
počen obroč.*

Ker so namreč vse dobrote raztegnili iz Italije k nam, so raztegnili tudi civilni zakon, ki se pa ne imenuje civilni, ker v zakonu, včasih pa že pred zakonom kaj zavili v vsakem zakonu, ampak zato, ker bo moral Petelinovo Micko in Kostrunovega Janeza poročiti prvo župan; da bo zakon pred državo priznan, potem šele župnik. Jej, jej, jej, bodo rekle ženske, kaj bo župan tudi nauk izpräševal? Ne, tega pa ne, potem bi bilo za neveste prelahko, samo krstne bukve bo po novem on imel. Eh, seve, da bo marsikaka potoka potem taka, kot pravijo, da je rokovnaški poglavarski Groga poročal pod nekim orehom, blizu Kranja:

*In nomine patre,
vzem'jo na kvatre,
če lepšo dobiš,
pa to izpustiš.*

Ubogi župani bodočnosti! Ce se bosta Mica in Janez v zakonu stepla, bo vse župan krov, ker ju je skupaj zvezal. Med možmi, ki so poročeni, se širi vprašanje, kaj so zakoni, sklenjeni do sedaj, neveljavni, ali bo treba iti še enkrat pred župana. In če tedaj poreče kateri ne? Ce se to zgodi, bodo ženske gočovo sklicale velik shod na »pjaca žinastiku« in prisegle javno možem večno zvestobo.

Od kje pa so Lahi vzeli tako postavo, od Francozov. Pravijo, da od primazonov, (ne pramizonov, ti so nedolžni) ali frimadonov, ce ne celo framazonov. Ce bi to dobili od Francozov, bi bili dobili tudi druge lepe lastnosti, da bi nam dali tiste šole, ki jih stara vlada ni hotela dati, pa so vzeli še tisto, kar smo imeli. Minister, ki se imenuje Gentile, kar se reče po našem: nežen, vlijuden, je bil proti nam tako nenežen in nevlijuden, da je napravil resor mo, katera ga je povzdignila v naših očeh tako visoko, da će pade nazaj na zemljo s te

višine, se gočovo ubije. Sicer pa našim otrokom ne bo delal težkoč laški jezik, saj že znajo glavne besede: polenta, makaroni, karabiner, sardine, financar, multa, kontribuant, muloru, ulora, ifd. Kar pa ne znajo, se bodo naučili, ali si bodo pomagali na ta način kot Pepček, ki je prišel prepozno v šolo in mu rekel učiteljicu: »Dove ti era. — On pa: »Ko strane snasu. — Ali pa kol oni, ki so morali odhajajoči po potoku skozi vrata pozdravljati laško: »Rivederisco, signor maestro,»

a so rekli: »Imate drisko, signor maestro?« No, samo, da se ljudje razumejo, pa je še Cuk na palci zadovoljen.

Tretja lepa reč je nemški denar, ki ga je bilo toliko, da ga nazadnje nč več ni bilo. To je res vražja stvar na svetu. Ravno tisti hip, ko so postali vsi ljudje milijarderji, se je denar spremenil v listje, ki ga niti pes ne povaha. Toda, da se čtatenjem ne začnejo cediti stine po teh dobrokah, končam to poročilo, saj je po milijonih žal že Cuku na palci.

Do konca sveta.

On: Moja ljubljena Klara, ti ne veš, kako toplo bije moje srce zate. Pripravljam sem iši s teboj do konca sveta.

Ona: Ni treba tako daleč. Zadost mi je, če greš samo do župana.

SKRAJNA POMOČ.

Profesor vprašuje dijaka medicine:

»Kako bi Vi pomagali človeku, ki z muko opravlja svojo potrebo?«

»Dal, bi mu mineralne vase.«

»In ako to ne pomaga?«

»Dal bi mu ricinovega olja.«

»In ako tudi to ne pomaga?«

»Dal bi mu dvojno porcijo.«

»In ako tudi to ne pomaga?«

(Dijak se je prijet za hlače, brez ricinovega olja). »Tedaj bi posegel po kemično pravljениh zeliščih.«

»In ako tudi to ne pomaga?«

Dijak vzdihuje in premišljuje par minut nakar vpraša napol unljivo profesorja:

»Oprostite, gospod profesor, pozabili ste mi označiti, kakšno ozadje naj bi imel ta človek; mešeno ali jekleno.«

EDEN VELJA DRUZEGA.

Karabiner sreča na cesti dva postopača.

»Vajine papirje, kje imata?«

»Oprostite, gospod orožnik, pozabila sva jih, kjer sva nočoj prenočila.«

»To je vajina sreča; kajti ako bi papirji ne bili v redu, bi se Vam sedajle slaba godila.«

SUNEK IN UDAREC.

Kakor povsod tako so se tudi med Prosekom in Kontovelom, (dasi so si sosedji), nekoč vedno fantje med seboj »spikalici«, kadar so prišli v dostiko. Nek večer pravi eden izmed Kontoveljskih fantov Prosečanu: »Vi s Prosekoma ste narbolj zabili ljudje na svetu. Eden Vaših je un dan pofarbou s zeljeno farbo fuglovš, jen de b' se prej pošešu, je uodpri vrata uod kamre.«

In Prosečan v odgovor: »Ben, jen aden s Kontovelom jo denu notre u fuglovš arenk, jen čakou pu ure pred kambo, de buo čü, koku buo a...«

NAŠI MALI.

Tone: »Koliko let imaš sedaj Jožko?«

Jožko: »Šest, in ti?«

Tone: »Sedem.«

Jožko: »O kako veseljel.«

Tone: »Zakaj?«

Jožko: »Zato, ker bova imala prihodnje leto obo enako starost, ker jih bom imel tudi jaz sedem.«

Samogovor nepoboljšljivca.

(Pesem — uganka).

Šem pijan zabredel v grapo, pobil se in izgubil kapo,

rovež pa še večji bom,

enkrat ko zapravim dom.

Obleke skoro nimam nič,

birt me slači, ker je ptič,

reče vsak, kdor mimo gre:

ne veš, kako ti bo gorjel

In kadar zmislim se na to,

se vrnem spet v gostilnico.

Enkrat le da bi trezen bil,

pošteno dekle bi dohil,

a ena ti še drugi dve,

mene so postile že.

Eina pravi, pijanca noče,

druga nad menoj se zjoče,

o ta tretja kurentna je,

broz besede mino gre,

in od daleč smeje, pravi:

Sleva, spet ga itna v glavi,

če zanahaj name se,

ej, pod nos obrisi se!

Nekaj upa vendar še,

eno reče prej, kot gre,

morda da so spreobrnjen,

onkrat, ko se v juno zvrnem.

Vendar ko bom v grapo zvrnjen,

upam sumi, bom preobrnjen.

In koncu preden je odšla,

od mene se poslavljala,

povem kako, tu v črkah z vrha

in le v začetnih, a jaz urha

še da v grapi bodem spal.

Kaj se bere v začetnih črkah verzov od vrha do tal? Kdo zna — pa uspel!

POŠTEN TAT IN NESRAMEN GOSPOD

S tramvaja je skočil slabno oblecen mladenič in pričel na vso moč teči proti korzu. Zanj se je spustil v tek eleganten gospod ter na vse pretege kričal za njim:

»Vstavi se; primite tabul!«

Po desetih minutah se mu je posrečilo zgrabititi ga za vrat.

»Ven z listnico, tat nesramni, če ne te takoj izročim karabinerjem.«

In tat mu mirno odvrne: »Tu imate Vašo listnico in ne raztrajte si igra z Vašim medvedjem rujojenjem. Čudim se, da ste tako eleganten gospod, a imate samo 10 lir v listnici. Sramujte se!«

PISMO NEKEGA FANTA Z JUGA.

Cara moja Erminia!

Ti prozi che vieni u Nedela ti bon špetal na mosti Ti ima rad selo alora vieni ti volio posvetat da storimo sposalizio Ias ga ima velica botega v Sicilia e ti mi daš tua dota in bono vivere vesel. Te bocio toi Giuseppe.

Pismo

ki ga je pisalo slovensko dekle slovenskemu vojaku:

Carisuno Amico!

Tanti saluti dela tua Amica Giovanna, lo sono scritta una lettera ma non so che sei riebuto, io sono riebuto Tuo letere una di prima che sei venuto, sei scritto ma io sono riebuto adeko, Gracie fare tutto to scrivere, ma mi obpac perke tu scrisvi molto pekato.

Saluti dela tua Amica Giovanna. Dekleta, kaj se res ne sramujete! Ve ste tedaj slabše kot oni, ki uvažajo tuj jezik v prve razrede naših šol. Punce, punce!

Toplota v glasbi.

A. Kaj ne, da lepo igram na glasovir?

B.: O, da! To moram priznati da sem se ves potil. Če bi bil še en čas poslušal, bi bil skočil iz kože.

Marička inja Tinca.

Marička: Duobr bečier!

Tinca: Buh dej, no, kuod sje pa ti priklestila tku pazna?

Marička: Še pršaj me ne, ka sn knj jezna.

Tinca: Bejm, ku je, a pa žie druga ni neč kapčije z jajcam?

Marička: Biš, prou neč pa njsn zasužila tale rajza, tud šesdeset čentežmov ne.

Tinca: Ta spak sačrabuolšč se sn slišala, če je ris, m je glich dans Benedikt pobjidu, de bozma moral gare na usaka jajce dit an štempel.

Marička: Potle je pa že u kop z naju kšeftam.

Tinca: Jest sn pa rada, de b' se ncajt ustabla, se jih je klkaj teh maslarc, dele pa dalejnm kraj, če jemaic pr n hiš tri jejca in pa pu kile masla, patle že dajeje petm adjemaveem.

Marička: Biš, se je čudna, de je še klkaj masla, sej je v usacmu hraju mlekarna.

Tinca: Tuste je pa ris. Če na bo ki bujš, jest bom vse ukop pstila zmjerain, mpa pujdem, al če ne, se pa ažen'm.

Marička: Ki čenčš, šjema, a na biš, de zakonš stan je bel težak, kakor pa an aprtnk jaje. Jest pa prabm, de se buo že kaku preabrnila, de se buo še kišna lirca zasužila.

Tinca: Je se muorem jet, kat buo že toma.

Marička: Ja, tud jest; se že Čuk paje tam na Martjnab čiš.

Tinca: A ga jemate pr vas naračenga.

Marička: Ad te prbga dniye, biš, ga jemama; jest ga kuste rada berem, kaku kišna lipa pabi.

Tinca: A se neč na bajiš, de b' te nadrukau notre stista taje cajna.

Marička: Sakrabuoska mrha, se biš do ga prkunem, de boda žibga uši snidle.

Tinca: Zdej pa lahka nuč, mene bo že kimalu strah.

Marička: Lahka nuč, ki te bo strah, se je luna.

DOPIS IZ LOŽIC.

Predragi »Čuk na palci«. Res ni preveč neumno to naše društvo, kakor smo rekli v nedeljo »Societa di canto«, ko smo volili našega predsednika po tleh. Ni prav velik, a zelo umen v panagrafih. Ni nas aram povodati, moramo pa vendar opomniti, da bi bilo bolje, če sam prideš k nam in se prepričaš, da nismo tako hrabri v besedah kakor v rokah. Toplo se ti priporočamb, dragi naš pesnik »Čuk«, da bi prišel tudi ti na oreh ob večernih urah in poslušal naše petje.

Povabljenici.

SLOVO.

Pred mojim odhodom v Ameriko klicem inoj zadnji pozdrav iz te strani Oceana vsem mojim prijateljem iz karpatke fronte, iz ruskega ujetništva, posebno onim, kateri smo bivali dolgih 6 let vedno skupaj, kateri ste raztreseni po raznih krajih. In vnovič goreče pozdravljam naše ostale doma in vse sorodnike, prijatelje, prijateljice, fante in dekleta iz Herpelj, Kozine in okrožja.

Krepki Nazdar!!!

Godina Vinko.

Pismo vojakov.

Vam vsem pošiljamo mnogo srčnih pozdravov: Rener Ivan, Dolnje pri Stjaku; Šušteršič Silvester, Šempolj; Bandelj Alojz, Gabrovica pri Komnu; Grgič Jožef, Berje pri Komnu; Rebula Jožef, Tublje; Milič Just, Repen; Piščanc Anton iz Rojana.

IZ GENOVE.

Šrēne pozdrave pošiljajo slovenski fantje vojaki »Saniteci« iz Genove, starščem, Bračom, sestram, prijateljem in našim dekletom.

Cvet Jernej iz Koritnice pri Graševem, Medved Anton, Sebrelje; Ivan Leban, Cadrg; Nagode Franc, Črni Vrh; Karel Anton, Kanal, Zagor Ivan, Žaga; Kruvanja Mario, Bovec; Zajec Anton, Idrija, Vojska Venceslav, Idrija; Kutin Pavel, Bovec.

Iz Milana.

»Čuk poljub na kljun in bombaž v ušesa, da ne bo slišal, kar bom povedal, za gospo pa želimo, da kupi ob mesecu nov klobuk in pisano perje. — Govorimo po makaronskem telefonu, ki se topi v vodi.

Smo rekli in še pravimo, da smo hoteli že prej kaj povedati, pa so povedali, da ima Čuk obo ušesi zaposleni doma in še tiste svoje žene, in so rekli, da mu jih je morala njegova bolja polovica še nategniti, že večkrat, in tako pravijo, da tudi vseled tega, ker se bojijo, da ne bi mogli hoditi. Pa jih je rabil, kjer ga ni bilo prav nič treba, nepridiprava. K nam navihance pa ni hotel pogledati, seveda, ker ni kratkih svilnatih krile, tukaj pa bi nam kako lepo naredil, medtem »ko nosimo mi suknje bele.«

Pa da se Čuku žolč ne razlike in čitalec zehajočemu ne pripeti nesreča, da od dolgočasa požre »Čuka na palci«, končamo, pozdravljamo vse, katere »si« orecuje z žarki svoje milosti, njemu samemu pa in presvih družici želimo obilo sreče in še več občudovalec njihovega daru govora.

Stolla Joško, Lukman Stanko, Požar Silvester, Jereb Viktor, Poljanec Ivan, Medica Rudolf, Česnik Janko, Sek Jožef, Draždič Jožef, Draždič Ivan, Čevec Jordan, Flego Jožef, Pleško Ivan Nežič Ivan, Kolol Vinko, Humer Franc, Prelog Milivoj, Sajovec Jakob, Gašparčič Jožef, Čevec Janko, Trebec Ivan, Gašparčič Mirko, Hrenovec Ivan, Gerl Franc, Salazar Edvard, Planinček Josip.

Pismo slov. dekleta.

Karo Bebi!

Vedi mio pebi como sei tu kativo ke nomivoi nanke riſpondere. io non so perche?

Io non pozzo nanke manciare pérke vedo ke tu ami anke kualke altra ragazza.

Ma io ti voglio lostešo sempre bene.

Per adeso devo šerare questa mia letera e ti mando molte saluti.

Resto sempre tua

E...
Zbogom srček moj.

PREVIDEN GOST.

Nek gospod vstopi v kavarino in vpraša gospodinjo:

»Prosim uljudno, imate cikorijo?«

»Da, gospod!«

»Bodite toliko prijazni, prinesite mi vso, kar jo imate.«

Gospodinja je prinesla pet omotov cikorije.

»Je nimate več?«

»Niti prahu več!«

»Dobro, tedaj mi pa le nepravite škodelico kavel!«

FLEGMATIČEN SKOPUH.

Štefan Uhernik si je pustil izdreti zob pri zdravniku. Ko je zdravnik delo izvršil, je Uhernik položil na mizo eno lito in se zasukal.

»Jeli morda to za mojo sluge, vpraša užaljen zdravnik.

»Ne, za oba, odvrne hladno Uhernik in odide iz sobe.

Ekonomično.

»Poprej me je stal slednji vrček piva 10 c več za napitnino, zdaj me stane samo dva cent-

SENTIMENTALNOST IN POZITIVNOST.

»Ali se Vam ne pripeti včasih slučaj, da se imate o čem intimno izraziti v besedah a z vsem naporom se Vam to ne posreči; je vprašala sentimentalna gospodična.

»O da«, odgovori dijak, »nedavno temu sem imel veliko potrebo in srčno željo brzaviti mojemu očetu po denarju, pa nisem imel denarja za brzjava.«

PRAV ALI NEPRAV, ALI UBOGAL JE!

Gospa stopi v neko Gorisko mirodilnico, ter zahteva ruskega čaja. »Mi je žal gospa, ostali smo brez njega.« Komaj pa je gospa odšla, je dejal gospodar osorno vajencu: »Da mi nikdar več ne napraviš enake neumnosti. Ako nimamo ravno ruskega, si moral pa kako drugo vrsto ponuditi, same da odjemalec prazen ne gre iz trgovine.« Drugi dan pride v isto mirodilnico gospa, ki je zahtevala »klosete« papir.

»Mi je jako žal gospa, ostali smo brez njega«, děl vajencu, »toda če želite, imamo »šmit gelpanira«.

VEČNI DRENIK.

Drenik (na vso sapo): »Marija, Marija, pridite brzo sem kaj in poglejte, kje je pes, ki tako evili, da ne morem niti pisati.«

Dekla vstopi in opazi psa. »Ma gospod profesor, saj nimate vendar pod nogami za pručico!«

DOBRO JAMSTVO.

Gospod, ki je bil pravkar pri nakupu kravat:

»So li dobre kakovosti te kravate?«

»Prodajalka: »Če šo dobre in močne?! Moj Bog, kaj vprašate! Saj se je pred dvimi meseci moj mož na enaki krvati obesil!«

ZAVEST V LIRAH.

Gospodinja: »Zofka, kaj ti je rekel gospodar danes zjutraj, ko je dospel s potovanja?«

Zofka: »Dal mi je 5 lir in rekel: Zofka, povej mi, kaj je delala gospa v moji odsotnosti?«

Gospodinja (prestrašena): »In ti, kaj si odgovorila?«

Zofka: »Rekla sem: Ne morem povedati, ker mi je dala gospa 10 lir, da bom molčala.«

sima več.«

»Ali daješ manj napitnine?«

»O ne, samo več pijem.«

Prvi dijakov sestanek

Dragi Franci!

Obljuba dela dolg. Obljubil sem ti zadnjič, ker mi nti bilo možno povedati osebno, zato kaj nisem mogel štirinajst dni sestri na stol, da ti pismeno naznam. Najprvo ti povem, da ne čitam časnikov, kakor na četrti etrani, kjer so natisnjeni oglasi, mali in veliki. In zakaj? Samo enkrat se ozri v oglase v Piccolo, pa boš našel odgovor. Ves obnored sem včasih na tisto Silvo, ki zamanj išče izgubljenega Alberta, ter mu napoveduje sestanek na prvem vogalu ulice Carducci. Zopet na drugem oglasu prisega zvestobo Erminiji in posilja pismo »poštno ležeče« za isti dan. Najdeš tamkaj tudi večnega Fido, ki čaka šteti večer na korzu s znamenjem rudečega nagelna. Vse te Silve, Ermitne, Ivanke, Fido, Alberti in neštete druge Francke, Johance, Berte in Brune, so mi noč in dan vrele po možganah. Odložil sem vse knjige, ter namesto fizike pričel študirati te sestanke. Ti ne veruješ s kašno slastjo sem si želel en tak sestanek prvič v življenu. A glej srečo! V petek sta gledala paipa in mama na obisk, ter sta odmanjala dve uri. Dve uri prost, dijak, ki je suženj svojih knjig in biričev – staršev. Tako sem se spomnil, da je za sestanek potrebno sestaviti oglaš za četrto stran. Toda s kom. Udril sem po stopnjicah niz dol in se zakadil v najbližnji kinematograf. Misliš pa, da sem bil zmoren kako deklico ali gospo pogledati, ali ji namižkniti? Kaj še! Zabito sem ziral v pribito belo plahto na steni, kjer itak nič videl nisem, ker so mi na uho šepetal vse Silve, Ivanke, Fido, Dolores, Bruna, Rudeča in Crna in kdo ve kakšne imena. Samo to vrem izza moje vročince, da sem se znašel pri okencu uprave za male oglase in tamkaj izročil proti mastnemu plačilu mal listič, na katerem je bilo komaj čitljivo napisano: »Mlad dijak prvič zagnal sinoči v gospodlično črni las, plavih oči v kino želi sestanka. Odgovor pod šifro – simpatičen.«

To je bilo tedaj storjeno. A sedaj seveda – čakati odgovor. Ej, France, ko bi ti znal kakšne muke so to. Dva, trije dnevi so potekli – in nič. V tork je papa pozno prišel s časopisom domov in jaz sem bil že pri moji pisalni mizi. Komaj sem čakal, da izpusti časnik iz rok, da požrem v enem hipu v četrto stran. A glej vrata! Ravno danes je tako dolgo študiral razne članke in dovolil si je celo cel uvodni članek požreti. Nato pa je vendar odložil list in že sem hotel vstati ponj, ko je na mojo žalost se gla mama po njem in ga tudi ona eno uro in pol mrevarila. Oh kakšne muke. Konečno pa je morala tudi ona nehati in prišel je čas name. Nisem dolgo prebiral, ko ugledam v tretji rubriki:

»Simpatičen, srčna hvala, nocoj ob 8ih na vogalu ulice

Mamelli.« Lahko si mislis, kako sem poškočil.

Sedem ura je odbila, a mama in papava, kakor za našte ni bilo doma. Urno sem se oblekel v boljšo obleko, vtrgal na vrtu krasno cvetko in jo odkuril z doma. Dolgo sem čakal in ta čas se mi je zdel cela večnost. Naenkrat opazim, da se neka gospa bojaljivo približuje z nasprotno strani. To je bina, sem si mislil in zravnal sem se kviku kakor petelin.

Počasi a sigurno je stopala

proti meni in se ustavila. »Go spa«, sem milobno vskliknil. Takrat pa sem začutil nekaj špičastega od zadaj, da se mi je kar stemnilo. Želel sem, da bi ta odgovor dobil ti. To ti je bila mojstrska brea, vredna vsacega fukina. Veš dragi France, jaz tepec sem pustil na mizi potrdilo od uprave lista, moja mati ga je našla, me povabilna na vogal, ter mi izvolila darovati tako neusmiljeno brea, da nisem mogel štirinajst dni sestri na stol.

Natančno zvestilo.

Gospa. Kje stanuje gospod Klepec?

Sluga. Pojde eno nadstropje više. Tam so edina vrata, ki jih ne morete zgrešiti. Na vrati stoji zapisano: Peter Klepec, če je še v postelji vise pred vrati hlače, ki se svetijo zadaj kol zrcalo. Če pogovorite, ali potrkate, se bo oglasil, če bo doma; odprl ne bo če hlače ne visé na vrati, v slučaju pa...

Gospa. Hvala... hvala...

Pravijo.

Pravijo, da medanska mladina namrava prirediti veliko javno veselico. Na programu bodo vskovirske opere, burke, saljivi prizori in brez števila pevskih točk. Vaje se vrsto vsak večer v društvenih prostorih pri Simonovih ali pa v gusi št. 17, kjer pod vodstvom tamkajšnjih skotov, prav dobro napredujejo.

Pravijo, da je g. Ivo iz Trente postal Cuk neko dopisnico prejetjo od slov, dekleta pisano v Italijanu, s prošnjo, da mu jo prestavi Cuk pa pravi, ad je že prestar in se zato s takimi sladkostimi več ne bavi.

Pravijo, da se vrši v Kanalskem Lomu že nekaj časa strokovnjška konferanca, ki naj izda rešitev raziskovanja nove brzote. To zadevo je baje imel že v rokah učenjak v Krottenlandu, ki pa ni dosegel pravega uspeha. Zato jo je predal novemu učenjaku in kakor se vidi, ta zelo pridno dela, da bi se mu posrečila naloga. Ko njegovo znanstvo več ne zadostuje, skuša on, z brenkanjem na tamburico omehčati trdo brzoto.

Pri tem delu ga je dohitela že marsikdaj juntrana zarja in je še putrašnje zvonjenje preslišal, vsled česar se je odločil, da se preseli s svojim dečkom na zvonik Port-Arturja. Ali tam doma, če brzote zopet ne dado miru, ter da stvar hitro reši, je izdal izid raziskovanja, ki pravi, da čeprav ima ta nova rastlina dvoje nenavadno zakriljenih peres, je to vendar brzota in je torej imel Cuk prav, ker mi je brzote brez štora, ne štora brez brzote in tedaj so navadno tudi kopri ve zraven.

Pravijo nadalje v Lomu, da je gornja rešitev pršla ravno še pravocasno, ker se bo medtem preselilo županstvo na ravnokar dozidan kurnik v Krottenlandu, kjer ga čaka novo delo pri raziskovanju novih trdih krov, ki se domnevajo, da so ostanki iziza vesoljnopotopnega časa.

Pravijo tudi na Logarščeh, da je njih povevoda izgubil posluh. On pa pravi, da ga ni izgubil pač pa ga je posodil predsedniku, kateri ga baje nema časa rabiti, ko študira ne prestano z glavo in z nogami, da prav narekuje »pravijo« svojemu tajniku.

Pravijo nekateri Logarščeni, da smo pisali mi oni dopis o Mihu in Peperu. Mi pa pravimo, da se motijo, ker nam se o tem niti sanjalo ni. Ce to zahtevate, vam lahko tudi uredništvo potrdi. Kadar bomo res kaj pisali o njih, se bomo vsi spodaj podpisali in sicer takole: Jeram Jakob iz Vrha, Jožef in Ciril Rutar iz Logaršč.

Pravijo, da je v salonu »Zlate Prage« v Postojni Cuk odnesel s težkim trudem zasluzene »milijone«; s katerimi so mislili upcljati ozir, zgraditi nekje pri Hazarih nov »Bar«, kjer bi se bolj sigurno plesalo »alto mosso«, nego med očividci v Postojni.

Pravijo, na Razpotju pri Ledinah, da zelo veselo skačejo srne, zajci in golobi, odkar so izginali glavni lovec iz Razpotja.

Pravijo na Razpotju pri Ledinah, da so loveci napravili lov na klepet, tulje ne pa na divjadi, potem so pa napravili karabinerji lov na lovec, ko pa je bil lov dokončan, je bil lovec v temu kamnu djan.

Pravijo na Prosek, da se Senosecke kratkokrliko kaj radi družijo z krččenimi petelinami, posebno v vedenem mirku.

Pravijo na Prosek, da domače »draglice« bojkotirajo na veličini zadajo Parisko modo in sicer v tem, da nosijo sedaj še krajša krila, kot so bila zadnja v modi.

Pravijo, da vrhavki lantje podkar nostjo svezenj v nedrah, si sami delajo lantovske postave in zato se mislja ne bojijo Smejo ali ne snejo, delajo tudi plesna dovoljenja. Zapeti ne znajo več nobene domače, pač pa neke vrste pesmi, katerih ne more razumeti ne Slovan, ne German in najbrž tudi ne Roman.

Pravijo, da priredijo prihodnji mesec dirko na Snežnik, prvi dobitek svinski mladič, drugi 35 čikev, tretji pozdrav skoz rokav.

Pravijo, da so dekleta v Knežaku zelo jezne na Cuku, ker jim je vse ženome odnesel, zato so se podale v Trst, da bi pri tam vdobile.

Pravijo, da imajo dekleta na Baču zato tako kratka krila, ker je veliko blato.

Pravijo v Ricmanjih, da niso tam miti slammati možje več varni pred domaćimi lajstji. Tako je eden izmed teh pred kratkim oddal kar 10 strelov na delavnega slammatega moža, ki ima pošteno namero, plašiti ptiče. Seveda neustrašeni strelec tega ni opazil in ga je šele gospodar, ki je prehitel ves iz sebe na lice snesreča in formiral o dejanskem stanju.

Pravijo slednje istotam, da se snuje v vasi poseben odbor, ki namehrava v kratkem ustanoviti fabriko za kluječe sardininih konzerv. 700 brezposelnih bi prišlo takoj do kruha.

Pravijo, da prodaja v Borštu svaki karuza vso svojo zverinjat, ker bo premeščen. Čerkovniku bode baje podaril koze, ako bo preprečil ozvonjenje za časa njegovega odhoda.

Pravijo, da so šolski otroci v Božljuncu kraljali za neko kratkokrlnato »damos«, ki se je za nekaj časa mislila v vasi ter jo obmetavali z razhinkimi kozjimi molitvicami.

Pravijo v Postojni: Ker se dopisnik »čukas« gotovo kolea, ker se sam ne more barvati, naj do prihoda odpre šolo, kjer bode vsaka dobitila prakso, posebno pa dopisnik sam, ker jo za potovo nimam, oziroma potrebuje. Zraven tega pa naj si dopisnik nameže jezik z vragovim oljem, da ne bo več tekel, in vrhu vsega tega dela, ki ga ni premalo, naj prime metlo v roke in pometa pred svojim pragom. (R. G.)

Pravijo, da je v Ljubljani na Poljanah en Cuk in da bo marsikaj Sovi v Gorici v uho pošepetal! Toraj, prizadeti pozor!

Pravijo, da bodo nekatere »draglice« iz sežanskega Gradišča napravile kolensko dirko na Namuš; zato sedaj neutralnijivo kolesarijo po Ščitam.

Pravijo, da se je pojavila na Velenjem Ubelskem v »Močilih« velika množina polžev. Zato so Ubelsci naprosili Orlečane da pridejo polje poloviti; za trud in zamudo časa době Orlečani od Ubelscev suanoški ringljipil.

Pravijo, da bodo pričeli z novim letom v Orleku izhajati list »Slovenski učenik«, učenik temu listu bode baje sežanski Pavličec. Cuk na palci se boj konkurenco!

Pravijo, da bodo leta 1924 pust na tork.

Pravijo

Pravijo, da so Podvaskojski SHS. čevljariji naročili več košev starih skrptov iz Jul. Benešlje. Ker pa prevoz čez mejo gotovo ne bo točen, so si obdržali vse zakrpance in pošvedrane, da ž njimi začasno napolnijo svob. »Auslog.«

Pravijo, da imajo istotam v zalogi večjo množino veveričnih repov, katere se prodajo po konkurenčni ceni.

Pravijo, da v Medahi neobhodno potrebujejo Cuka, da napravi v nekaterih družinah red. Seveda pokukati bo moral tudi v klet, če »špinac« pri katerem sodi preveč pušča.

Pravijo, da priredi danska dekleta na Martinovo nedeljo v »Cencetov« kah velik ples, na katerega povabijo vse strice in teče iz bližnje in dáljno okolice; pri tem plesu bodo sodelovali tudi šmurske pupi.

Pravijo, da je bilo v Ljubljanski operi v sredo, dne 3. oktobra, ko so igrali od »Stanca in Zapovednica« toliko ljudi, da inteligenco želi, da se zgodil prav kmalu ponovit.

Pravijo, da bodo sv. Jurjeva iz Šiske kam drugum postavili, ker ga komunisti preveč nadlegujejo.

Pravijo, da je od Stipeca iz Šiske do Figaljata v Ljubljani tja in nazaj 40 minut, ampak to ni res, ker sem se sam prepričal, ko sem hodil tja 20 minut, nazaj pa 4 ure.

Pravijo, da bodo državljanstvo kolo dvor zato razkrili, da bodo češčnikske družine iz vagonov k smodnjamici pregnale.

Pravijo, da je zato Bajkel postal »Radikal« da bi več piva v Šiski spredal.

Pravijo, da zato le jedenkrat na teden v Šiske smeti in cest pometajo, da bi se preveč ne zaprašilo.

Pravijo, da Škenski fantje le zato po noči kričijo, da bi policij ne pozupali.

Pravijo, da je trgovcev v Bazovici že končala. Knjetje so skoro vse vino razprodali, mnogo ga je kupil, neki vinski trgovci iz Borštja.

Pravijo, da se bazovska dekleta zelo hudojejo nad novim brigadirjem, ker jom ne dovoli plešati v znani šali »Alla fontanase. Tudi Cuk je tega zelo vesel, ker je sprevidel, da se v isti šali nahaja zbirališče grešnikov.«

Pravijo, da italijanski učni jezik v bazoviški ljudski šoli zelo napreduje. Deček, kateri je šolski pouk zamudil, ga učitelj vprava: »Come ti chiami?« mu deček odgovori: »Si passo krave.« Slovenski starši se takega napredka zelo veseli.

Pravijo, da Noyomesto kot dolenska metropola ni moderno mesto, pa to ni res. Cuk je bil tam in videl električko, ki vsake pol ure ugasne.

Pravijo, da v Novem mestu nimajo nobenega parka, pa to ni res. Cuk se je pa zadnjih sprehal po parkih in videl: V parku na trgu Sv. Florjana tri ženske sedeti in kup otrok. Pred pošto več novomeščih dam, ki so prenašale klopi na travo parka. V velikem drevoredu dva berača, ki sta si nekaj obirala, na terasi več vpojenec, ko so opazovali vlak in na »Sančah« dva začujljena para, ki sta čebljala o vremenu in kazala z roko na nebo.

Pravijo pa, da v Novem mestu je bil najlepši park na Katarinem trgu, pa to ni res. Cuk je slišal od mestnega gospoda, da je delal ta park preveč sende in zato so kostanje posekali in zakurili peč.

Pravijo, da Novomeščani nočjo zasaditi park na Katarinem trgu, kot se je sklenilo z rožami, pa to ni res. Cuk ve, da bi ga zasadili, a se boj, da bi ga otroci ne potrgali.

Pravijo, da imajo Novomeščani gohce, pa to ni res. Cuk pozna Novomeščane, pa so same gofle.

Pravijo, da se novomeščki gospodi ne grejo sprejet, pa to ni res. Cuk jih je videl še zvečer, ko so šle po stecici nad tunelom proti Krki.

Pravijo, da si novomeščanke tako zaupajo kot prijateljice, pa to ni res. Cuk jih vidí, ko se ena odpelje v Zagreb, druga v Ljubljano in so prijateljice pa ne ve nobena za drugo.

Pravijo, da se bodo novomeščanke ta predpust vse omozile, le da ženice še nima, pa to ni res. Cuk pozna vse ženice, saj jih vidi v Novem mestu, ko pridejo na obisk svojim izvoljenkam in so tudi povsod dobro sprejeti, kot so zaupali »Čuku« ženini.

— **Pravijo**, da Cuk vse vidi, pa to ni res. Cuk ne vidi samo, temveč tudi ali in zna vse.

Pravijo, da morajo kinogralci govoriti v vseh jezikih naenkrat, kajti vsek film gre po vsem svetu, in bi jih sicer občinstvo ne razumelo.

Pravijo pa tudi, da morejo govoriti počasi, gladko, razločno, lepo in glasno, ker drugače bi oni, ki veliko več plačajo in sedijo zdrav, slabo slišali.

Pravijo, da bodo v literaturu zaradi prevelike draginje kruha in mokre jedli rajši denar.

Pravijo, da se z aeroplonom vozi tudi ponoči lahko brez luči, samo če stražnik zavpije: stoj! — moraš na mestu obstatiti, sicer te ima pravico kar arctirat!

Pravijo, da je Jugoslavija najmanjša država, ker se lahko zapisuje s tremi črkami (S. H. S.)

Pravijo, da kadar je v Ljubljani dež, vedno zastave izobesijo, a resnica je le ta, da kadar zastave izobesijo,

je gotovo dež. Torej ne potrebujemo več barometra, da bi nam kažal slabo vreme.

Pravijo, da pride za bodočo letno sezono moda, da se morajo vse dame (ženske sploh) po glavi obriti, moški pa pustiti, da jim zrastejo dolgi lasje.

Pravijo, da mora vsak, kdor najde na cesti več kot 30.000 din. prinesi avtoosebno na uredništvo »Čuka«.

Pravijo, da je v Ljubljani več Španov kot pa Širov, Slovencev, Kranjcov in Hrvatov.

Pravijo, da se je v Šiki zgodil čudež, kar imajo nove zvonove, se je stopl zravnal in nobene miti in podgane ni več notri.

Pravijo, da je neki tat v noči dne 17. t. m. pokradel v Ljubljanski kreitni banki vse stopnjice do 1. nadstropja. Našli so jih v Tomaževem, kjer se kopijejo uradnice. Za uznovitom so uvedli tiralico in upajo, da ga ne bodo dobili.

Dopisi.

IZ PORLI.

Izvoli sprejeti pozdrave iz mesta Porli, kateri ti pošljamo bersaglieri, ali po domače kokošarji; mi namreč nosimo petje, niso imata pa kdo drugi.

Nam ne privoščijo mnogo jesti, ker redkom pa pride objektiv; saj imajo skoraj prav; vsak gleda za svoj rep tako se gledaš tudi ti; če bersaglije ugledajo kakšnega petelinu, da ima lep rep, ga sigurno vjamejo. Ob takih prilikah bi znali uporabiti tudi tvoje ga! Upamo, da prideš kmalu domov in si bomo skrajšali kakšno urco o tebi, Viktor Stoka, Barkovlje, Zavod Ivan, Miramar, Kole Anton Gropada; Zape Josip, Trat.

ODPUST.

V bersaglijski tam kasarno čuje se nemirno hrup Pantje skučejo po brandi in spravljajo se vel na kup. Vse nemirno je postal, odkar dospel je naš odpust, ko se pismo je prebralo. Lej je glas od ust do ust. Leto naše smo končali, in en mesec skoraj več, naše čunje bi pobrali, nisem ni mar naši več za me. Došli pašte že in rizov panjok pojedli smo preveč, dovolj je vše vojaških križev, mi hočemo le preč le preč.

IZ BOLOGNE.

Predno zapustimo vojaško kapo in ženo tudi vojaško kožico pašte, z beljene z pristnim žašnjom (loj), te konkrat iz naše južne Bologne srčno pozdravljamo in se ti, dragi prijatelji, vrčete zahvalimo, da si nato tako krajšal naše urice, bodisi na strži ali v kasarni na brandi, ter v demovini zvesto in neustrašeno branilno pravico naših deklek.

Sedaj, ko budem doma, budem tudi mi kot drugi evropski učenjak napravili veliko »reformo« v zenskem svetu. Kaj — ti budem poročali drugič, ko nas več ne bode želeči za vrat vojaška ovratnica. Te pozdravljamo tvoji bratje, Ruta Ivan, Ozbič Stanko, Lovrenčič Viktor, Miroslav Urdih, Semolič Josip, Matavec Franc, Peric Leopold, Pahor Ivan, Vesel Milan, Zobec Josip, Stanča Ivan, Stucin Perošlav, Fonda Franč.

Pravijo

Pravijo, da se je v Šelenburgovi ulici spotaknila neka gospa iz višjih krogov in si pri padcu odlomila obe peti na skoraj novih šimičevljih, ter stresla vse časopise. Stopila je baje na čepčijo, katero je izgubila iz košare Figaljata kuharica. Resničo zasledujejo s policijskim posom.

Pravijo, da so zasledili in prijeli po dolgem in mukenapornem iskanju kontrabandarja, ki je nosil že dolgo časa v veliki množini kar po cele vroči rdečih las čez mejo, katere potrebujejo za zdravila. Kontrabandar ima sam rudeč lase in nosi vedno berzožno v gumbnici, zato ni bilo treba mnogo truda, da smo ga — izsledili. Obsodili ga bodo med prihodnjim sestovno vojsko, katero objavimo takoj v Čuku na palci.

Pravijo, da »prodana nevesta« ni bila razprodana, ker je bilo gledališča polno praznega.

Pravijo, da je bil pretekli petek na Holandskem takoj močan vihar, da so pobegnili vsi mlini na veter. Sedaj pa jih love na državne stroške v tamoznji ribiči. Ce pa jih ne vlovi, naj pa druge naredi.

Pravijo, da je pri nedeljski tomboli gospodijoči P. G., ki je izvedel da je zadela 1. tombolu/zadela kap Ko obvestijo o tem njeno mater, zadene kap ke njo. Ker pa ni nikogar več v družini, se je tombola na splošno zahtevalo vrkila še enkrat. Sedaj pa je dobila Mica — Frakel iz sp. Šiske Dobila je orehovo mobiljo in solnitno ute. Pravi da pri prihodnji tomboli bože dobiti še zlicike.

Pravijo da v Rozentalu, na Štrangu na mostu, Cuk na palci sedi. Ivičja in poje po cele noči, v bližnji bariki so dekllice tri, vso korajočo si dajo, da mu polomijo kosti, one pa tegi ne vedo da Cuk tudi zleti, kadar pride že njim v pesti.

Salomonška modrost.

Gospod Režovec: Kdo je srečnejši; ta ki ima 100.000 lir ali ta, ki ima sedem hčera?

Gospod Kuštrovec (pomislil): »Ta ki ima sedem hčera.«

TAT IN TRGOVEC.

Tat se splazi med drugimi ljudmi v trgovino in ukrade skrivomoma mnogo blaga ter hoče tihod oditi. Med vrati ga sreča gospodar trgovine ter se mu, misleč, da je dobil novega odjemalca, globoko priklopil, rekoč: »Gospod, le pogošto pride.«

ČE SE NE SPOZNA!

Gospodinja se opravlja v gledališče, a neodločena, ali naj obleče površnik ali kožuh, pravi služkinji:

»Rada bi znala če je zelo mrzlo. Saj se spožnaš na stopinje ali grade, kako že imenuješ to.«

»Če se ne spožnam, gospa, Brez dvoma.«

»No, pa stopi do lekarnarja tu nasproti in poglej!«

Nekoliko minut pozneje se služkinja veselo vrne. »Štolnik je gospod! Dobro sem videla tri zvezde na rokavu.«

PAPA POUČUJE.

Janezek: »Papa, kaj je to sledig biti?«

Papa: »Ledit, hm, to je najsrečnejši človek na svetu. (Ampak ne mami povedati.)

Iz Vipave.

Na palci Cuk je sklenil, da mladino čeval bo, na »turne« se bo vsedel, na visočino to.

V soboto prav ob uri v Vipavo prileti,

da videl bo mladino, kako se zadrži.

Za stanovanje težko začetka mu je šlo,

ker vsak se je zgovarjal, da ga izčukal bo.

Sedaj na mesec trikrat nam v hišo prileti,

nobeden od domačih se ga več ne boji.

Novice nam pripaša iz krajev vseh, poljan,

lepo se nam obnaša,

ker ni nikol' zuspan.

Sedaj pa ljubi Čukec izleti še drugod,

da nam povedal bodeš,

kakšen je naš rod.

Fant iz fore.

PRISEGА.

Ona: Ali me boš vedno tako ljubil kakor sedaj?

On: Prisegam Ti, sreč moje. Ti si moja nevesta, in boš večno ostala.

PRED SODNIJO.

Sodnik: Vi ste znani kot pisanec in ste obsojeni, da dobite 2 dni zapora, ali pa 10 L kazni.

Pisanec: Prosim za 10 L.

Pozor!

Čukov koledar

V. decembru t. l. izide
s šalijivimi slikami, humoreskami,
kratkočasnicami itd.

Pozor!

tako napravi, da bo prav Želim, da še bi mnogo pel in nikoli se ne vjet. Glej, da se poboljšal boš, če hočeš dobiti se kak grš, le pošlj, kar te prosim, potem boš pravi mož. Pazi tudi, da ne boš metal naših pesmic v kos, to sam več, da nam ne gre zastonj beliti si glave. Če boš uslušal me sedaj, drugič pošljem ti še kaj. Če ne, pa kadar te dobim, ti vse perje posmodim.
Lapanja Justina, Slap ob Idriji
Ponkušala bom peti, Cuku jih našteti, prečudne res stvari pošljaj med ljudi. Ti nesrečni Cuk, kaj treba nam, teh muk Mesto, da bi spali, gorilo smo iskali. Kam skrila se je zver, mar Šla je skozi papir Joj, kaj bo pa to, če jo najti moč ne bo. Nekaj tam trči, mal' čudno se mi zdi Če ni gorila to, pa vrag naj bo. Pošljjam jo nazaj in ti povem zakaj. Pri nas je fantov malo, da bi kterege ne pobrala Ta čudna je počast, zna katerega nam vkrast Potem pa joj bi bilo, za ponce nas strašno. Ostale bi device, do smrti b'le žanice Mesto gospodinje, bi morale bit' tetice. Zdaj ke pozdravov milijon in pa nekaj lir za slone, kar sem prosila, daš postat, in pa nič ne odkladat. Glej, da spolnil vse tako, potem možak boš še kako. Če pa ubogal me ne boš ti pa rečem sliga mož. Spucutan Marij, Ozeljan: Olgančala sem Cuka na kiri vse strani, napenjala oči. Kam zlodej se jo skril? Na drevu tam sloni, zaljubljeno me gleda, Afrikanka se smeji, če se ti res lepa zdi, obdrži jo, moj Čukec ti.

Pravijo.

Pravijo, da so se Predjamski fabrikantje strašno jezili na Cuka, ko so ga brali v gostilni v Predjami; pravijo, da jih je Cuk poslušal, kako so se pridušali.

Pravijo Landolci, da je toliko dežja, da je pod Landolom v mlino centralo od polževo voda odnesla.

Pravijo Šmihevc, da so dobili na helški mlaki dobro sorto za mačke.

Pravijo Šmihevc, da včasih je mačka tička fressen, zdaj pa tiček mačka fressen.

Pravijo Šmihevc, da zdaj bodo lahko umirali, ko so dobili tri nove zvone.

Pravijo, da je začela tudi Šmihevska parna žaga zmrzovati, a pravijo, da bodo led prodajali mesto lesa.

Pravijo, da se nahaja v Predjami pri Postojni neki operni »pevec«, ki poje vedno: »Temu krive so tvoje črne oči.«

Pravijo, da je ležeška centrala »skafhaus« poslala Cuka v Šiško k divaški koloniji vprašat, pod kakšnimi pogojimi sprejme podružnico.

Pravijo, da je divaška kolonija v Šiški odgovorila, da sprejme podružnico ležeškega »skafhausa« pod pogojim, da nam pošljemo »skelnarico« iz centrale.

Pravijo, da Čuk nima körtežje priti na Koritnico, ker se boji, da mu neko dekle ne dene pisina v žep, kakor ga je dela na predzadnji ples nekemu fantu.

Pravijo, da so ustanovili v Ležeškem »Kaffehaus« veliko pisarno za dopisovanje v »Cuka na pale«. Urajuje se vsako soboto in nedeljo od 11. do 4. zjutraj.

Pravijo, da se na Općinah godi velika krivica vsem dolanskim fantom, zaradi dveh deklet.

Pravijo, da sta sprjela novodošlega župnikovega namestnika v Klancu, dva pevska zbori. Dopisnik v »Edinstvu« ni teža objavil, ker je videl sas-

mo na eno oko, in slišal samo na eno uho.

Pravijo, da nas laderski fantje misijo priti obiskat v Trst ali mislimo, da jih bo treba še dolgo čakati, ker gotovo se bodo vozili s polževim brezvlakom.

Pravijo, da je neki čevljar v St. Vidu razpisal veliko nagrado onemu, ki mu prinese najdena kopita, katera mu je povodenj odnesla.

Pravijo, da so tomajski fantje jako ljubosumi na Maričke v Košcu. Čuje se, da jih hodijo stražiti po cele noči.

Pravijo, da je videl zadnjič Cuk v Idriškem nekatere fante tekom sv. mize zunaj pred cerkvijo stati, ter zvonik podpirati.

Pravijo, da je v Dornbergu eno gnezdo vrabcev, ki vedno čvajo in povsod obletavajo, a nikjer obsežejo.

Pravijo, da se je v Vitovljah osnovalo društvo »Sugovont«, katero se je naveličalo kulture ter so hoče podprtja. Prvo je začelo z trtoviranjem. Ako si fant in ostaneš po solnčnem zahodu v Vitovljah pa si lahko tetovani in še zastonj.

Pravijo, da hodijo grobljke gospodinje ob lumenem svitu na vogal, ne zaradi svetega zraka, ampak radi fantov.

Pravijo v Vipavi, da nameravajo nekatere tržke »signorine« poslati protest v Cuka. Radi gradilskih deklet. — Tržke »signorine« pravijo, da so one bolj svetovno znane kakor gradilka dekleta. Njih, namreč tržke »signorine«, ne pozna samo fantje iz Sclilije pač pa tudi iz Kalabrije in Sardinije — sploh iz vsega ozemlja, kjer raste »pašta buta«. Ono si ne pustijo iztrgati iz rok to veliko čast, katera pritiče po božjih zapovedih in posvetnih postavah edino le njim. Svojim tekmovalcam in napovejo nelzprosen boj na življenje in smrt. Če pride do resnega konflikta med njimi, bo Cuk pravočasno obvestil svoje bravce. Izdajal bo tudi »vojna poročila« v posebnih izdajah.

Pravijo, da bodo laženčko klepetulje v kratkem razpisale mesto poštarja, ker nimajo časa same prenobliti pošt; znati in poslušati bo moral več jezikov.

MOBILJE

O. BERNT.

GORICA, — Piazza d. Vittoria 21. na Travniku) Tel. 69.

GORICA BRUNO SAUNIG GORICA

Via Carducci 7 v bliži gor. ljudske posojilnice, Via Carducci 7

usje, nadplati, podplati, čevljarske, sedlarske potrebščine. Vrvi, blči, bičevniki, masti, lščila, barvila.

Sveče, vesek, Kadila.

Kupuje čebelni vosek po najvišjih dnevnih cenah. Tovarniška zaloga podpetnikov PIRELLI na debelo.

Podružnica v Solkanu.

Znana slovenska tvrdka JOSIP KERŠEVANI mehanik, puškar in trgovec Gorica, Stolni trg. št. 9 (desno)

se priporoča slavnemu občinstvu za nakup najboljših šivalnih strojev Original Mundlos Nemških tovaren, katero jamčim za dobo 25 let. Poduk v umetnem vezenju, krpjanju in šivanju brezplačen. Tako imam tudi najboljša dvokolesa znamke Kolumbia Ameriških tovaren, katere jamčim 2 leti, vse dele spadajoče v mehanično in puškarsko strobo.

Delavnica in popravljalnica

Stolni trg št. 5.

„Goriška Ljudska Posojilnica“

v. z. z. o. j.

Gorica, Via Carducci št. 7 I. Lastno poslopje
Križišče tramwaya. — Najstarejši slov. denarni zavod
v Gorici — Ustanovljen 1. 1883.

Obrestuje navadne **hranolne vloge po 5 %**. Na odpoved **vezane vloge** obrestuje po dogovoru najugodnejše.

Sprejema vloge na **tekoči račun**.

Daje svojim članom **posojila** na vknjižbe, menice in zastave, ter jim otvarja **pasivni tekoči račun**.

Uradne ure za stranke od 9 - 12 in od 15 - 17.

Ob nedeljah, praznikih in sobotah popoldne se ne urapuje.

Listnica uredništva.

To pot je pa Cuk res srečen, tolikih dopisov, da so jih z vozom pripeljali trije polži in toliko nizvrednih, da jih polovico se brati ni bilo treba, ker so od daleč smrdeli. Poslali smo koševe rokopise v kemično preizkuševalnico in profesor Govnorberc je svečano ugotovil, da je v rokopisih 30% preštevin ali svimjarije, 40% teletine ali budalosti, 10% kozlarje, 8% neslavnosti, kar še ni najhujše in 12% zelenih hudočiv. Pravi profesor, da bo te rokopise uporabil kot eksplozivno snov božočnosti, ker so vse napuhnjeni kot omič žaba iz bajke. Uporabila se bo ta snov tedaj, ko bo nastala vojna med našo zemljijo in Marsoni, naš list se bo pa imenoval Cuk na himi. Do teda je pa že toliko časa, da moram nekaterim vendar preje odgovoriti, kratko pa krepko, kot s palico:

Lom Portartur je padel to pot

Japoncem — pač pa Čuku v roke. — *Kanal*. Taki dopisi so preosebni — mi ne poznamo razmer in tudi, če imate morebiti prav, ne moremo priobčiti. — *Nekdo*. Z rokopisom pošljite še spogle, pa bomo brali. — *Ustje*. Vi pa se konček potprežljivosti zraven, pa bo stvar v redu. — *Tonuzerica*. Prvi dopis — v koš. Glejte, da bo drugi boljši. — *Hudajužna*. Dovtip je dober pa smo ga dali košu, da se od smeha pretrga. — *Straža*. Ni! — *Ubeljska*. Ne vemo, kaj mislite. — *Vipava*. Je zletelo v koš. — *Nekdo*. Ni pesem, ni drugo. Svinčnik sploh Cuk sovraži, rad ima črnulo kupljeno v Narodnem knjižarni v Gorici, ulica Carducci št. 7. — *Sežana*. Kratka pa — za nič. — V koš. — *Ajdovčina*. Preosebno. — *Tolminski Lom*. Preosebno — zato v koš! — *Smurje pri Sežani*. Ni vrgalo. — V koš! — *Nekdo*. Damilo, Gorica, Sovodnje, itd., vse leži v košu. — *Rihemberk*. Ni mogoče priobčiti.

Ledine. Me trebuhi boli, ko berem — vedno isto požirava jaz in koš! — *Prapretno*. Figo vredno. — *Sedlo*. Hvala za opomin! — *Sentviški Vrh*. Ne moremo priobčiti! — *Milan*. Lepše pisati. — *Belveder*. Več soli, lepše, pa bomo dali v list. — *Solkanci*. Soltanci ste pa »zleti«, ujedate se radi kot mačke. — *Dolga pesem*. Preosebna. Kam ste deli dovtip, vi ljudje v Ljubljani? — *Tolminška narodna Dobra*, a premalo nedolžna. — *Grudenca*. Čez koš! (V košu ni več prostora.)

Osek. Slo je šlo, kamor je šlo, a v list ne. — *Kostanjevica*. Svinčnik mi ne vrga, moje oči ga ne vidijo več. — *Sežana*. O Marija, Ti si tuka dopis je v košu, tu bridko plaka. — *Bukovje*. — V koš! — *Postojna*. Vi osebni Po-stojnici, grizete in pikate kot modrasii. — *Razdejca*. Ne vemo, kaj zadaj tisti. — *Praprovska črna goru*. V črn koš zletelo. — *Nabrežina*. Slo je k vragu. — *Ternovica*. Takih stvari ne pris-

občujemo. — *Ljubljana*. Tudi ne moremo. — *Zagreb*. Pošljite kaj boljše, ga. — *Sebrelje*. Le v košu melje. — *Cepovan*. Je šel rokopis ležaj, je bil zaspan. — *Trieste*, seže preste, to pot »manoscritto« je zletel v Cukovo košito. — *Cerkno*. Malo humorja, prima lo, preveč osehnosti. — *Pepit u Ru-janu* šlo v koš. — *Drežnica*. Letelo v koš. — *Grašovski Vrh*. Tudi v koš. — *Prapretno*. V koš. — *Pesnica*. V pojete pesmi o nepoboljšlivcu:

Morda pojasnilo
ne bi treba bilo,
razvidno menda bo,
da ni pretirano? —
Če bilo bi za tisk,
ne delam jaz pritisk,
naj drugim prej se ustrez,
jim jeza se poleže.
Če bilo bi za koš,
ni mar mi za ta grob,
če v svet ne poleti,
pa v košu naj zaspil!

VELIKE ZALOGE PO ZNIŽANIH CENAH

izredna prodaja na račun tovarnarjev
VIDEM - Via Savorgnana št. 5 - VIDEM

VELIKANSKA ZIMSKA PRODAJA

V bogati zalogi raznovrstnega zimskega blaga nudimo svojim cenjemalcem zadoljivo izbero po najnižjih cenah.

Naštejemo nekatere kose:

Brisače »Nido ape«	L. 2.99
Obrobljene žepne rute	" .75
Moške nogovice	" 0.95
Čajni prtiči	" 1.25
Cvirnati	" 2.25
Gobasti	" 1.75
Kuhinjske brisače	" 1.90
Obrobljeni prtiči	" 2.50
Madapolam, m. po	" 2.50
Švicarska vezeniha	" 2.50
Gobaste brisače	" 2.75
Ženske, črne in barvane nogavice	" 2.75
„Oxford“ za srajce, m. po	" 2.95
Domača platno m. po	" 2.80
„Velour“ za ženske plašče, m. po	" 22.—
Srajce vezene	L. 8.90

Ženski jopiči, vezeni	3.50
Dvonitno suknjo 100 cm, m	4.25
Prehodne preproge, m. po	4.50
Preproge za pred posteljo	4.90
Angleško lahko platno, m. po	3.95
Ženski jopiči	7.90
Vezena spodnja krila	9.90
„Combineuse“ za gospe	14.90
Rjuhe z živim robom	29.90
Posteljna odeja	27.90
Volnena odeja	29.90
Zimnata blazina	49.90
Vezana rjuha za 2 osebi	49.90
Kovtri barvani	59.90
„Doubleface“ za možke plašče, m. po	29.—

Bogata izbira moškega in ženskega blaga. — Najfinjejsi plašči. — Žametno blago za lvice. — Izgotovljeno perilo. — Gobasta blago za ženske obleke. — Platno razne višine. — Prti in prtiči. — Brisače, Namizno perilo. — Volnene in bombaževe maje. — Preproge. — Zavesi. — Prevlake za mobiljo. — Posteljne odeje vseh mer. — Opreme za neveste, za prenočišča, za zavode, za penzionje, blazine izgotovljene iz žime in volnem.

POSEBNO ČRNO BLAGO ZA DUHOVNIKE. — NEPOSREDEN UVOZ VOLNE ZA MATRACE.

VSAKO BLAGO, KI NE ODGOVARJA BODISI PO KVALITETI BODISI PO CENI SE LAHKO VRNE.

Na debelo in drobno!

Posebni opusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cennami.